

Arrest

nr. 110 268 van 20 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEMAITRE loco advocaat K. LIEVENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. U was woonachtig in Assinovskaya.

Begin september 2012 kwamen vier onbekende mannen 's avonds laat naar uw huis. U verklaarde dat uw huis gelegen is aan de rand van het dorp nabij een bos. De vier mannen vroegen naar eten. U had hen nog nooit eerder gezien en weet niet vanwaar zij kwamen en waarom zij in het dorp waren. Verwijzend naar de Tsjetsjeense tradities inzake gastvrijheid verklaarde u dat u hun vraag niet kon weigeren en u stond hen jullie eten af. Na gegeten te hebben vertrokken de vier mannen alweer.

De volgende ochtend bestormde de OMON jullie huis. Ze vroegen jullie aan wie jullie eten hadden gegeven. Zowel u als uw man V. S. I. (...) werden daarbij geslagen. Daarna werd uw man opgepakt en meegenomen. Sindsdien heeft u geen nieuws over hem.

Na de arrestatie van uw echtgenoot werd u meermaals opgezocht door onbekende structuren. Ondanks het feit dat zij eerder uw man hadden meegenomen vroegen ze u waar hij was. U werd hierbij bedreigd.

Vanwege deze feiten stuurde u uw twee oudste zonen, Z. (...) en Ze. (...), weg uit Tsjetsjenië. U vreesde dat zij in navolging van uw man gearresteerd konden worden. Z. (...) trok naar Moskou waar hij kon verblijven bij uw neef. Ze. (...) reisde naar Novosibirsk waar hij kon verblijven bij vrienden.

Na hun vertrek bleven de bezoeken van onbekende structuren plaatsvinden. Vandaar dat ook u besloot het land te verlaten. Op 12/03/2013 vertrok u vanuit Assinovskaya naar Grozny. Daar aangekomen nam u diezelfde dag nog de trein naar Moskou. Ook hier verbleef u niet. U nam meteen plaats in een taxi die u, samen met een ander koppel, naar België vervoerde. Op 20/03/2013 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Uw dochter Za. (...) en uw jongste zoon I. (...) bleven achter op jullie woonplaats in Assinovskaya. Ook uw schoonbroer verblijft hier.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden opgemerkt dat meerdere vaststellingen wijzen op de bedrieglijkheid van uw relaas.

Vooraleerst werd vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht dat wijst op het bestaan van uw man. U verklaarde dat u niets van uw man naar België had meegenomen, u beweerde niet te weten wat u had moeten meenemen. Ter suggestie werd u gevraagd of u foto's heeft van uw vermiste man. U gaf aan ook deze niet te hebben meegenomen omdat u het nut ervan niet inzag. Daarbij moet u steeds denken aan hetgeen voorgevallen is (CGVS p.15). Er werd daarbij aansluitend vastgesteld ook uw intern paspoort, dat door u werd voorgelegd, geen enkele vermelding bevat over uw echtgenoot (via een huwelijksstempel). U verklaarde nochtans officieel gehuwd te zijn. Aldus kan, bij wijze van bewijs, niet objectief worden vastgesteld dat u in een relatie stond met V. S. I. (...). Uw opeenvolgende verklaringen over uw huwelijk zijn bovendien tegenstrijdig. Zo gaf u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u zowel traditioneel als officieel met V. S. I. (...) gehuwd bent. U gaf hierbij verschillende data voor beide huwelijken (DVZ punt 15 ; DVZ punt 16). Voor het Commissariaat-generaal beweerde u, wars hiervan, enkel één keer getrouwd te zijn, namelijk officieel, en niet te weten wat een traditioneel huwelijk is. U verklaarde dat dergelijke huwelijken niet voorkomen in Tsjetsjenië (CGVS p.3). U werd op de discrepantie met uw vorige verklaringen gewezen en bleef bij uw laatste verklaringen. U gaf wederom aan dat er maar één huwelijk plaatsvindt (CGVS p.16).

Deze vaststellingen doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zijn daarbij van dien aard dat zij tot de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag doen besluiten. Er werden met name meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over deze feiten.

Zo beweerde u heden voor het Commissariaat-generaal dat uw man en u begin september werden opgezocht door vier onbekende mannen. U beweerde met zekerheid te weten dat het om vier mannen ging. Eerder, het invullen van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal, liet u echter optekenen dat vijf à zes mannen naar uw huis waren gekomen om eten te vragen. U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en ontkende eerst dat u eerder een ander aantal had opgegeven. Toen

u hier nogmaals met geconfronteerd werd verklaarde u dat u dit mogelijk hebt gezegd bij het invullen van uw vragenlijst, maar dat u het bij het gehoor op het Commissariaat-generaal goed herinnerde (CGVS p.15).

Dit is geen afdoende uitleg voor uw afwijkende verklaring bij het invullen van de vragenlijst. Er is geen aanwijsbare reden waarom u zich aanvankelijk meer personen zou herinneren dan er, volgens uw latere verklaringen die u met zekerheid stelt, effectief zouden geweest zijn.

Daarnaast werden twee tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot de vlucht van uw zonen Z. (...) en Ze. (...). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u hen beide eind september 2012 (zijnde enkele weken na de arrestatie van man begin september) had weggestuurd. Één week na hun vertrek zouden zij u gebeld hebben en zou u vernomen hebben waar zij verbleven. U kwam aldus te weten dat Z. (...) bij uw neef in Moskou verblijft en Ze. (...) bij vrienden in Novosibirsk. U gaat ervan uit dat zij hier nog steeds verblijven (CGVS p.9-10 ,15). Deze uiteenzetting komt niet overeen met uw verklaringen opgetekend in de vragenlijst van het CGVS. Zo liet u destijds (zijnde op 20/03/2013) optekenen dat uw beide zonen drie à vier maanden geleden naar Rusland waren vertrokken. Met andere woorden, in november of december 2012. U plaatste daarbij de arrestatie van uw man veel verder in de tijd, te weten op zes à zeven maanden geleden. Dit alles botst met uw huidige verklaringen dat uw zonen reeds in dezelfde maand van de arrestatie van uw man zijn vertrokken. U werd hierop gewezen en beweerde dat u eerder dezelfde verklaringen had afgelegd als heden voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.16). Dit blijkt echter niet uit het administratief verslag. Daarnaast gaf u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan niet te weten waar uw zoon Z. (...) juist verblijft. U verklaarde dat hij momenteel "ergens in Rusland" verblijft. Voor uw zoon Ze. (...) gaf u wel een concrete verblijfplaats op en verklaarde u dat hij momenteel in Novosibirsk verblijft (DVZ punt 17). Met andere woorden, eerder bleek u onwetend over de juiste verblijfplaats van Z. (...); heden beweert u dat u reeds voor uw vertrek naar België wist dat hij in Moskou verblijft. U werd hierop gewezen en beweerde dat u ook eerder had verklaard dat Z. (...) in Moskou verblijft (CGVS p.15). Ook dit blijkt niet uit het administratief verslag.

Tot slot beweerde u voor het Commissariaat-generaal, in navolging van uw verklaringen over het vertrek van uw zonen, dat u zelf nooit van plan was geweest om naar Rusland te verhuizen. Dit omdat de situatie er niet veilig zou zijn en men u gemakkelijk zou kunnen terugvinden. U gaf aan dat u om deze reden ook uw zonen geadviseerd had verder te trekken en Rusland te verlaten (CGVS p.11, 16). Welnu, eerder bij het invullen van de voorbereidende vragenlijst werd u eveneens de vraag gesteld waarom u, zoals uw zonen, niet in Rusland terecht kon. U verklaarde hierop niet te weten waarom dit niet mogelijk was. U beweerde dat men u gezegd had dat het hier in België beter was. Met andere woorden de veiligheidssituatie in Rusland, waarvan u heden verklaart dat zij u meteen het idee deden verwerpen om daarheen te gaan, bleek bij eerdere bevraging geen motief te zijn. U werd ook hiermee geconfronteerd maar gaf hier geen verduidelijking in. Daarbij is uw eerdere verklaring, dat u besloten had naar België te komen omdat het hier beter was dan in Rusland, strijdig met uw huidige verklaring dat u bij aanvang van uw reis niet wist dat u naar België werd gebracht. U verklaarde dat u pas bij aankomst vernomen had dat u naar België was gevoerd (CGVS p.8).

Al deze tegenstrijdigheden raken de kern van uw relaas. Ze doen dan ook besluiten dat uw relaas bedrieglijk is. Uw herhaalde verwijzing naar geheugenproblemen is niet bij machte de vastgestelde tegenstrijdigheden te legitimeren. U beweerde dat uw geheugen slecht is omdat u bij de arrestatie van uw man geslagen was geweest en daarbij een hersenschudding had opgelopen (CGVS p.4). Welnu wat dit betreft wordt vooraleerst opgemerkt dat u geen medisch attest, afkomstig uit de Russische Federatie en/of België, voorlegde dat wijst op geheugenproblemen. Uit uw relaas blijkt bovendien niet dat u zich voor dergelijke problemen ooit liet behandelen. Zo verklaarde u dat u naar aanleiding van de slagen in november 2012 werd opgenomen in een Tsjetsjeens ziekenhuis. U noemde daarbij als klachten enkel problemen met de lever en de pancreas. U verklaarde daarnaast dat u ook in België medisch behandeld werd. Ook hier betreft het problemen met uw lever (CGVS p.4-5). De vaststelling dat u zich nooit liet behandelen voor geheugenproblemen, maar wel voor verschillende andere kwalen, wijst er niet op dat u zware geheugenproblemen kent sinds september 2012. Er dient hieraan toe gevoegd te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerder geen melding maakte van geheugenproblemen. Bij uw registratie werd u daarbij expliciet de vraag gesteld of u iets te melden heeft over uw gezondheidstoestand. U gaf hierbij niets op (inschrijvingsblad DVZ). Op basis van dit alles kan uw verwijzing naar geheugenproblemen dan ook niet weerhouden worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw intern paspoort, het enige document dat door u werd voorgelegd, bevat geen informatie over de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend en is derhalve niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel bewijs aanbracht dat wijst op het bestaan van haar echtgenoot en dat ook haar intern paspoort geen enkele vermelding bevat over haar echtgenoot, via een huwelijksstempel, meent verzoekende partij dat het feit dat haar paspoort geen vermelding bevat van haar huwelijk niet bewezen is, daar het administratief dossier geen beëdigde vertaling van dit paspoort bevat en het paspoort evenmin tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertaald werd door de aanwezige tolk. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een huwelijksakte, het paspoort van haar dochter en de geboorteaktes van haar zonen toe, dewelke haar per faxbericht werden toegestuurd vanuit Tsjetsjenië (bijlagen 3-5). Dezelfde faxberichten werden nogmaals neergelegd ter terechtzitting en voorzien van een vertaling.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij het feit dat haar paspoort geen vermelding bevat van haar huwelijk niet bewezen heeft, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle

nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. De asielzoeker dient zijn verklaringen te staven en in onderhavige stand van de procedure de motieven van verwerende partij met concrete elementen en objectieve informatie te weerleggen, hetgeen verzoekende partij evenwel nalaat. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat haar paspoort een vermelding van haar huwelijk bevat.

Betreffende de documenten die verzoekende partij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift en opnieuw bijbrengt ter terechtzitting (bijlagen 3-5) merkt de Raad op dat deze documenten faxberichten betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.4.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over haar huwelijk met V. S. I. – met name gaf zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij zowel traditioneel als officieel met V. S. I. gehuwd is, waarbij zij verschillende data voor beide huwelijken gaf, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaart slechts één keer getrouwd te zijn, namelijk officieel, en niet te weten wat een traditioneel huwelijk is – benadrukt verzoekende partij dat zij geen notie had van de begrippen “traditioneel huwelijk” en “officieel huwelijk”. Ze wijst erop dat haar vraag tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal om het begrip “traditioneel huwelijk” te verduidelijken niet werd beantwoord. Indien de *protection officer* verzoekende partij gevraagd had hoe haar trouwdag was verlopen, zou deze tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoekende partij wel degelijk zowel traditioneel als officieel huwde. Zo werd op de trouwdag, op 03/01/1986, geld gegeven aan de familie van de bruid, waarna de bruid wordt meegenomen naar de familie van de bruidegom. Dit betreft het traditioneel huwelijk. Het officiële huwelijk, namelijk de registratie van het huwelijk, gebeurde op 02/07/1988, hetgeen blijkt uit de huwelijksakte (bijlage 3).

2.2.4.2. De stelling van verzoekende partij dat zij geen notie zou hebben gehad van de begrippen “traditioneel huwelijk” en “officieel huwelijk” vindt geen steun in het administratief dossier. Bij haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken liet zij immers twee verschillende data optekenen, onderscheid makende tussen enerzijds het wettelijk huwelijk en anderzijds het traditioneel huwelijk (*“Wettelijk : ik ben niet zeker maar ik denk +- 1987 Traditioneel: 3/01/1986”* (administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, p. 4, punt 15)). Haar verklaring op het Commissariaat-generaal (*“Bent u officieel of traditioneel gehuwd? Officieel. Wanneer bent u officieel gehuwd? In 1986. Bent u ook traditioneel gehuwd? Hoe is dat? Bij ons gebeurt dat een keer officieel. U weet niet wat een traditioneel huwelijk is? Dat gebeurt bij ons niet, mensen trouwen bij ons enkel officieel met een huwelijksfeest”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/05/2013, p. 3) is dan ook onverenigbaar met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij biedt in haar verzoekschrift geen enkele uitleg waarom zij op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar wel een onderscheid kon maken tussen enerzijds een officieel huwelijk en anderzijds een traditioneel huwelijk, terwijl zij op het Commissariaat-generaal het verschil niet wist tussen beide. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Aangaande de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende.

Vooreerst acht verzoekende partij het onaanvaardbaar dat tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas geconcludeerd wordt omwille van tegenstrijdigheden tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij onderging het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers zonder voorafgaandelijk een raadsman te hebben gecontacteerd die haar kon inlichten omtrent het belang van de correctheid en preciesheid van haar antwoorden. Zij meent dat deze verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar analogie met de Salduz-wetgeving en Salduz-rechtspraak buiten beschouwing dient te worden gelaten.

Verder wijst zij erop dat zij, voor haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, net een lange, slapeloze en bijzonder stresserende reis achter de rug had. Haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vond immers plaats op dezelfde dag als haar aankomst. Gezien de omstandigheden is een vergissing dan ook menselijk.

Specifiek betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat er vijf à zes mannen naar haar huis waren gekomen om eten

te vragen terwijl zij later op het Commissariaat-generaal verklaart dat het om vier mannen ging, stelt verzoekende partij te blijven bij deze laatste verklaring.

In verband met de vaststelling dat verzoekende partij met betrekking tot de vlucht van haar zonen op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij hen beide eind september 2012 had weggestuurd, zijnde enkele weken na de arrestatie van haar echtgenoot begin september, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat haar beide zonen drie à vier maanden geleden naar Rusland waren vertrokken, dus in november of december 2012, waarbij zij de arrestatie van haar echtgenoot veel verder in de tijd plaatste, namelijk op zes à zeven maanden geleden, stelt verzoekende partij dat zij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal hetzelfde tijdstip aangaf voor de arrestatie van haar echtgenoot. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 maart 2013 verklaarde verzoekende partij immers dat de arrestatie zes à zeven maanden eerder plaatsvond, dus tussen 20 augustus 2012 en 20 september 2012, hetgeen overeenkomt met haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat haar echtgenoot begin september 2012 werd gearresteerd.

Omtrent de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij zelf nooit van plan was om naar Rusland te verhuizen omdat de situatie er niet veilig zou zijn en omdat men haar gemakkelijk zou kunnen terugvinden en dat zij verder nog verklaarde bij de aanvang van haar reis niet te weten dat zij naar België zou worden gebracht, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer zij gevraagd werd waarom zij, zoals haar zonen, niet terecht kon in Rusland, antwoordde niet te weten waarom dit niet mogelijk was en stelde dat zij naar België was gekomen omdat het hier beter is dan in Rusland, houdt verzoekende partij zich vast aan haar verklaring gegeven op het Commissariaat-generaal dat zij niet naar Rusland kon vluchten omdat Rusland te gevaarlijk is aangezien zij daar makkelijk gevonden kan worden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Daarnaast stelt verzoekende partij dat toen zij verklaarde dat het "hier" beter is, zij duidde op de Europese landen. Ze benadrukt dat zij inderdaad bij de aanvang van haar vlucht niet wist dat zij naar België gebracht zou worden.

2.2.5.2.1. Betreffende de opmerking van verzoekende partij inzake het gebrek aan bijstand door een raadsman voorafgaand aan het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verwijst de Raad desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *"Verweerder voegt hier nog aan toe dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker op DVZ zijn verklaring aflegt. Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar de Salduz-wetgeving en de Salduz-rechtspraak wenst verweerder op te merken dat deze enkel van toepassing op in strafzaken en dus niet in de asielprocedure. Er is dan ook geen enkele reden om verzoeksters verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing te houden te laten."* Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p. 2). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voor te brengen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

2.2.5.2.2. Waar verzoekende partij tracht aan te voeren dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een aantal vergissingen op de Dienst Vreemdelingenzaken die te wijten zijn aan het feit dat zij net een lange, slapeloze en bijzonder stresserende reis achter de rug had, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan ook na een lange reis een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met haar verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op wezenlijke elementen van haar asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het net achter de rug hebben van een lange reis, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker

bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

2.2.5.2.3. Daar waar verzoekende partij omtrent het aantal mannen die naar haar huis waren gekomen om eten te vragen vasthoudt aan haar verklaring gegeven op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.5.2.4. Wat betreft het verschillend tijdstip van het vertrek van haar zonen dat door verzoekende partij werd aangegeven tijdens enerzijds haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds haar gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende verklaard heeft: *“Wanneer heeft u hen weggestuurd? Toen ze mijn man meenamen. Wanneer is dat dan? Eind september.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/05/2013, p. 9). Derhalve situeert verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het wegsturen van haar zonen kort na de arrestatie van haar echtgenoot. Dit in tegenstelling tot haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij stelde dat haar zonen drie à vier maanden geleden vertrokken waren en dat haar echtgenoot zes à zeven maanden geleden gearresteerd werd. De Raad ziet niet in hoe de opmerking van verzoekende partij dat zij de arrestatie van haar echtgenoot op hetzelfde tijdstip situeerde tijdens haar opeenvolgende gehoren – wat *in casu* correct is – enige verklaring biedt voor de vastgestelde discrepantie inzake het tijdstip waarop haar zonen vertrokken zijn naar de Russische Federatie. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij er geenszins in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontcrachten.

2.2.5.2.5. Waar verzoekende partij betreffende haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de mogelijkheid voor haar om te verhuizen naar elders in de Russische Federatie vasthoudt aan de verklaring die door haar werd gegeven op het Commissariaat-generaal, namelijk dat het in de Russische Federatie niet veilig is daar men haar daar makkelijk zou kunnen vinden, wijst de Raad er wederom op dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij met de verklaring dat het “hier” beter is dan in de Russische Federatie duidde op de Europese landen, waarbij zij benadrukt inderdaad bij de aanvang van haar vlucht niet te weten dat zij naar België gebracht zou worden, stelt de Raad vast dat de uitleg van verzoekende partij dat zij met “hier” de Europese landen, en niet specifiek België, bedoelde, geen steun vindt in het administratief dossier. De vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt immers het volgende na de vraag waarom verzoekende partij niet naar de Russische federatie kon zoals haar zonen: *“Ik weet het niet, er werd me gezegd dat het hier in België beter is.”* (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, vraag 5). De stelling van verzoekende partij dat zij de Europese landen bedoelde toen zij zei dat het hier beter is kan de Raad dan ook geenszins overtuigen. Derhalve blijft de vaststelling dat de verklaring van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij besloten had naar België te komen omdat het hier beter was dan in de Russische Federatie tegenstrijdig is aan haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij bij de aanvang van haar reis niet wist dat zij naar België werd gebracht, onverminderd overeind.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat de verwijzing van verzoekende partij naar haar geheugenproblemen niet weerhouden kan worden als verklaring voor de tegenstrijdigheden daar zij geen enkel medisch attest neerlegt en daar nergens uit haar relaas blijkt dat zij zich ooit voor dergelijke problemen liet behandelen, zich beperkt tot het opperen dat zij wel degelijk lijdt aan ernstige geheugenproblemen en dat zij hiervan voorheen geen melding maakte omdat de pijn in haar buikstreek haar meer zorgen maakte, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tot op heden geen medisch attest heeft bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij maakt haar geheugenproblemen derhalve op geen enkele manier aannemelijk. Haar

verwijzing naar haar geheugenproblemen is dan ook niet van aard de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verder nog verwijst naar de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" (administratief dossier, stuk 13), waarbij zij de nadruk legt op de verschillende mensenrechtenschendingen door het regime waarbij bepaalde categorieën van personen, zoals personen die hulp verlenen aan strijders, een hoger risico lopen om gevisieerd te worden door de autoriteiten en stelt dat zij tot deze categorie behoort daar zij en haar echtgenoot in de problemen zijn gekomen nadat zij eten hebben gegeven aan strijders, wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, meer in het bijzonder aan de hulpverlening aan rebellen, totaal geen geloof kan worden gehecht. De verwijzing naar risicoprofielen en naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoonst dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 13) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT